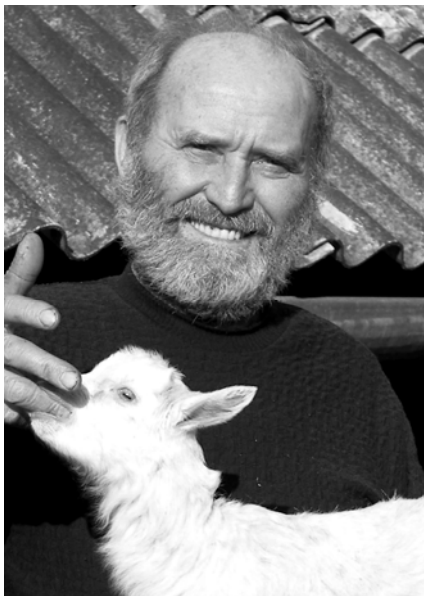

Ivan Kudrfalec: Bůh dává vše v hojnosti

Svobodný, ničím nespoutaný, divoký, živelný, veselý a nepřehlédnutelný muž s modrými očima, který upoutává desítky let posluchače ve svém okolí svými nevšedními příhodami ze života, je dlouholetý člen církve adventistů a milovník přírody, osmašedesátiletý Ivan Kudrfalec. Jeho strhující příběh o Božím dotyku uzdravení ze závislosti na

alkoholu je na veřejnosti známý. Přesto málokdo ví, že doba, kdy Ivan pil, trvala jen necelou čtvrtinu jeho života, pouhých 15 let. Za čtyři roky oslaví s manželkou Janou zlatou svatbu. Spolu mají tři dcery, Janu, Hanu a Ivanu, deset vnoučat a již také jedno pravnouče. Ivan je zemědělec. Bydlí v Šabi-

ně, kde chová stádo ovcí a koz, mnoho drůbeže, pěstuje brambory, zeleninu. Společně s manželkou vytváří klidnou oázu pro každého, kdo si chce odpočinout, popovídat. Jeho radost ze života je nakažlivá. Nemá rád konflikty a domov a jeho rodina je mu nade všechno.

(Pokračování na další straně)

TIP NA ČTENÍ

Ten, který si všímá

„Jsem člověk, který si všímá,“ řekl. „Je to moje obdarování. Jiní třeba umí dobře zpívat nebo rychle běžet – a já si všímám toho, co druzí lidé přehlíží. A víš, většinu z těch věcí je přitom zřetelně vidět.“

V knize Andyho Andrewse Ten, který si všímá píše autor svůj příběh, v němž se jako zoufalý bezdomovec ve svých 23 letech potkal s mužem, který si říkal Jones. Skamarádili se a díky zájmu tohoto muže, který, jak sám říká, si všímá na situacích a u lidí věcí, které vytvářejí perspektivu, se jeho život změnil. Starý tulák Jones se pak objevuje v životech dalších lidí – těch, kteří se trápí. Někteří jsou chudí, staří nebo neúspěšní, jiným se rozpadá manželství nebo sny. Všem Jones nabízí prosté, moudré rady a naději. Knihu věnoval autor své manželce Polly, té, která si všímá.

Hana Kábrtová

Ivan Kudrfalec...

(Pokračování ze strany 1)

Kde se v tobě vzala taková láska k domovu?

Když jsem byl malý kluk, tak jsme se pořád stěhovali a já si moc přál mít pevný domov, kam se můžu vracet a kam se jednou budou vracet moje děti. Tento sen jsem si vyplnil a jsem za to moc vděčný.

Jak ses dostal do Šabiny?

Moji rodiče mi zde koupili od Obecního úřadu v Libavském údolí dům, když jsem byl na vojně. Odjížděl jsem na vojnu ze Sokolova a vracel se už do Šabiny. Natrvalo jsem se tam nastěhoval ale mnohem později. Po návratu z vojny jsem totiž potkal svoji osudovou ženu, po půl roce známosti jsme měli svatbu a dostali jsme z mé práce byt na Březové u Sokolova. Zpět do Šabiny jsme se společně nastěhovali až po dvaceti letech.

Bydlíte tam sami?

V jednom domě dnes bydlím s manželkou, v druhém dcera Ivanka s rodinou.

Odkud pocházíš?

Narodil jsem se na Moravě v Dolním Smrčném u Jihlavy. Z nedaleké vesnice pocházel můj otec Rudolf a matka Viktorie byla z Lásenice u Jindřichova Hradce.

chudší, v jedné místnosti bydlely 3 rodiny. Táta pracoval v lese, pletl košíky, košťata, maloval pohledy. Maminka se starala o nás děti. Od mých tří let jsme ale byli už v západních Čechách. Táta se rozhodl, že se odstěhujeme za práci do pohraničí a že se stane horníkem.

Kolik jsi měl sourozenců?

Byli jsme velká rodina. Měl jsem o pět let mladšího bratra Honzu a šest starších sourozenců - pět bratrů a sestru. Nejstarší byl Karel, který byl starší o 13 let, pak byli za sebou Rudolf, Viktorie, Pavel, Ota a Petr. Když jsme se stěhovali

S rodiči a sourozenci

z Moravy, tak si pamatuju, že táta pro nás a naše příbuzné z jeho strany objednal celý nákladní vagon. Měli jsme tam i kamna a já si pamatuju, jak nad dveřmi svítila lampička. Pak jsme se zase pořád

stěhovali, bydleli jsme nejdříve v Sokolově, pak v Pechbachu, dnešní Smolné, v Lomnici a nakonec jsme dostali od výboru (dnes městského úřadu) domek v Sokolově v Husitské ulici, kde jsme se usadili na 17 let.

Stal se táta horníkem?

Stal, i když byl vyučený brusič skla. Celý život pracoval na šachtě, dokonce i hromadu let v Jáchymově na uranu. Byl střelmistrem. V Jáchymově poznal mnoho lidí – sedláků, farářů, které sem komunisti poslali pracovat. Vyprávěl, jak byli hodní, jak mysleli jeden na druhého. Táta byl poctivý a pracovitý člověk. Lidé si ho vážili a měli ho rádi. Na šachtě si našla práci i maminka.

(Pokračování na další straně)

Ivan Kudrfalec...

(Pokračování z předchozí strany)

Svatba s milovanou Janou

Do školy jsi tedy chodil v Sokolově?

Chodil jsem osm let na sokolovskou „centrátku“. Byl jsem se spolužačkou Kouteckou nejhodnější z celé školy a dostával jsem za odměnu lístky do kina. Já se ve škole nepral, ale když někdo ubližoval druhým, počkal jsem si na něj někde venku a tam jsem mu pohrozil. Byl jsem silný, nepotřeboval jsem se přát. Ve škole jsem propadl z ruštiny, protože mi táta řekl, že se rusky učit nemusím.

Čím ses vyučil?

Všichni moji pradědové i dědové až na jednoho – truhláře - byli zedníci. I já jsem se stal zedníkem. Učil jsem se tři roky v Královském Poříčí. Jezdil jsem tam na kole. Zedníky se stali i Ruda a Karel. V loňském roce jsem měl zajímavou návštěvu. Přijela k nám dcera mého mistra z učení, Josefa Černého. Měli

jsme se s mistrem rádi, a když jsem odcházel z učení, dal mi na památku 3 obrazy, které pro mě namaloval. A dcera Ioní přijela proto, že chtěla poznat učně, o kterém její táta celý život mluvil. Je to už starší paní. Já ho navštívil jen jednou, hned po vojně, jinak jsme se neviděli. Druhý den po návštěvě dcery přijel i jeho syn, Josef Černý. Je malíř, bydlí v Plzni. Také se chtěl se mnou seznámit, oba říkali, že mě jejich táta měl moc rád. I já jsem měl rád jeho.

Co tě čekalo po vyučení?

Nastoupil jsem do práce na Pozemní stavby Sokolov, ale jen na čas. Brzy jsem rukoval na vojnu. Byl jsem odvelen do Kašperských Hor na Šumavě a prožil zde jedno z nejkrásnějších a nejšťastnějších období svého života. Zamiloval jsem si celým srdcem šumavský kraj a lid. Dones miluju Šumavu a knihy Karla Klostermanna o ní. Pořád jsem utíkal do lesů, toulal se a brzy jsem znal každé místo. Líbily se mi brigády, kdy jsem třeba v kopcích dělal sena. Když jsem dostal hlad, něco jsem si chytil, upekl. Měl jsem školu života, vojna pro mě byla maličkost.

Po vojně ses vrátil do Šabiny a poznal svoji ženu. Kde?

První den jsem jel autobusem do práce a Jana v něm byla. Bydlela na stejné trase, v Libavském Údolí. Přisedl jsem si k ní a začali jsme spolu chodit. Dnes vím, že mi ji poslal Bůh. Jsem mu za ni moc vděčný. Je úplně jiná než já, a to je moje záchrana. Celý život mě usměřňuje, jen díky ní nemám stádo krav, sto ovcí, louky až do Černého Mlýna. Manželka vůbec není do zemědělství, a přesto všechno snáší, nic mi nevyčítá a já se zase snažím ji v této práci co nejmeně potřebovat. Je na ni maximální spolehnutí. Slíbili jsme si, že budeme spolu v dobrém i zlém, a vydrželi jsme to. A že toho zlého z mé strany nebylo málo. Jsem opravdu šťastný, že se mnou vydržela. Moc si ji vážím a mám ji rád. Za žádnou ženskou bych ji nevyměnil.

(Pokračování na další straně)

Ivan Kudrfalec:

(Pokračování z předchozí strany)

Kde jste měli svatbu?

Brali jsme se 20.4.1968 v Kynšperku nad Ohří, a to jak na úřadu, tak v kostele.

Jaká byla další tvoje pracovní a rodinná cesta?

Dál jsem pracoval u Pozemních staveb, zateplovali jsme paneláky. Pak jsem přešel na šachtu. Dělal jsem dva roky na bagru. Vzpomínám na legrační zážitky první zimy s manželkou. Tehdy si lidé objednávali na celý rok brambory a skladovali je ve sklepě. Já si nevěděl rady, kolik těch brambor

budeme potřebovat, a tak jsem se jel zeptat svého táty. Ten se zamyslel a řekl: „Aspoň šest pytlů.“ Byl zvyklý objednávat pro naši velkou rodinu, ale my byli jen dva s narozenou Janičkou. Dal jsem na něho a objednal je. Jednou jdu z práce a u každého domu leží jeden, maximálně výjimečně dva pytle brambor. Jen před naším domem jich bylo naskládáno pro nás šest. :-D

Stavěl jsi i na Březové?

Na šachtě mi nevyhovovala práce na šichty, tak jsem šel ke stavebnímu podniku HDB s tím jsme postavili celou březovskou čtvrť rodinných domů Drahotín. Tady vlastně začalo mých nešťastných patnáct let života. Já jsem nenáviděl hospody, kouření, když jsem někdy musel dovnitř, tak jsem se nadechl a utíkal tam a ven. Já byl přírodní člověk, miloval jsem lesy, louky, stráně, ale nechal jsem

se partou úplně pohltnout. Kluci mě uznávali, chtěli, abych chodil s nimi do hospody a mně byl ten jejich zájem o mě příjemný. Když jsem si dal pivo, tak mi v tu chvíli v hlavě všechno vypnulo a bylo mi úplně jedno, že na mě někdo doma čeká. Dodnes se za tohle období svého života stydím. Lidi mě nepoznávali, divili se tomu, jak se chovám. Nebyl jsem to vůbec já. Přesto jsem rád, že jsem s dětmi čas od času také něco podnikal, chodil jsem s nimi sáňkovat, jezdil jsem s nimi stano-

vat. Bylo toho ale strašně málo.

Také jsi, pokud vím, podnikal?

Dokonce dvakrát. Poprvé jsem to zkusil krátce po svatbě, když bylo podnikání povoleno. Jmenovalo se to přidružená výroba. Režim ho ale zakrátko zakázal. Podruhé jsem se

pustil do podnikání

hned po revoluci v roce 1989, provozoval jsem jako soukromník zednické práce. Přestal jsem s tím asi po pěti letech, když se k nám přistěhovala maminka mojí manželky Bedřiška Prokopcová. Staral jsem se o ni až do její smrti v roce 2000. Bylo jí 96 let, když zemřela. Měl jsem jenom nějaký pečovatelský příspěvek a částečně invalidní důchod na následky zlomeniny páteře. Zavedl jsem si ale doma hospodářství a snažil se co nejvíce vypěstovat na zahradě, na poli, koupil jsem si ovce, kozy a splnil si dávné přání být rolníkem. Jsem šťastný, že mám konečně svůj domov. Všechny svoje vlohby můžu zde provozovat, miluju vůni půdy, země, jsem šťastný při práci. Nenávidím lenivost a celý život navzdory svým zdravotním problémům se pohybuji, pracuji. Rád vzpomínám, jak jsem jako malý kluk jezdil s rodinou na dovolenou a užívali jsme si všechny Boží dary v přírodě.

Vnouchata od Zuzky po Kubu

Bůh dává vše...

Kam jste jezdili?

Do Dasnic. Celé léto jsme žili u řeky, odtud rodiče a starší kluci chodili i do práce. Vždycky jsme dali věci do lodí a táhli je proti proudu řeky ze Sokolova do Dasnic. Já spal celé léto na vrbě, udělal jsem si tam postel. Chytali jsme ryby, opékali na ohni a žili v souladu s přírodou. Vyráběli jsme si také pramice, lepili je asfaltem a chodili s nimi pak do řeky nebo na rybník. Naše první pramice byla pro 12 lidí. Všichni jsme měli rádi trampování, přírodu, rybaření, s tátou a s Rudou jsme byli také myslivci. Založili jsme dodnes fungující tramskou osadu Modrá kotva. Táta nás hodně vedl k přírodě. Vůbec jsme se v rodině nehádali, ale problém byl v tom, že jsme i jako dospělí chtěli jezdit spolu a být spolu. Zapomínali jsme na naše rodiny a utíkali za sebou. My byli na sebe hrozně poutaní, a to nebylo správné, měli jsme rodiny přeci už jinde. Vztahy nám později navíc narušil alkohol, nepil jsem jenom já, ale i ostatní sourozenci. Ota se navíc i pral, tak jsme získali pověst rváčů. Ve skutečnosti rváč byl jen jeden.

Říkal jsi, žeš měl zlomenou páteř. Jak se to stalo?

Jednou jsme již jako dospělí sjížděli řeku Otavu a já šel večer na dřevo. Vylezl jsem na olši, ale zlomila se pode mnou větev, já spadl a zlomil si páteř. K doktorovi jsem jel ale až ráno. Nechtěli věřit, když přišli s nosítky dolů, že ten s tou zlomenou páteří jsem já. Stál jsem totiž před domem. Udělali mi rentgen a zjistili, že mám rozdrčené dva obratle a ulámané všechny výčnělky na páteři. Já ale podepsal revers a sanitka mě odvezla zpátky na tábořiště. Uvědomil jsem si, že jsem se stal pro ostatní přítěží, nemohl jsem pádlovat a bolelo mě to. Nakonec jsem skončil v nemocnici v Písku. Tři měsíce jsem nosil sádrový krúnýr do poloviny těla a nesměl jsem se moc hýbat. Když mi ho po třech měsících sundávali, vysypaly se hromady jehličí a listí a bylo jasné, že jsem klidový režim nedržel. Dě-

lal jsem v něm úplně všechno a jen díky tomu to prý všechno dobře srostlo. Začal jsem po tomto úrazu více než pěšky jezdit na kole. Předtím jsem chodil i dvacet kilometrů denně, tak teď jsem jezdil na kole. Za čtyři dny jsem najel třeba 600 kilometrů. Poslední takovou výpravu jsem podnikl, když mi bylo 60 let. Jel jsem naposledy na kole na Moravu. Jako mladý jsem i lyžoval. Nikdy jsem nenosil svetr, čepici a na lyžích jsem jezdil v polobotkách, tesilkách, saku a košili.

Žijí dnes všichni tvoji sourozenci?

Jednou jsme byli v lese a řekli jsme si, že si každý vytáhneme suchý smrček i s kořenem ze země, a kdo bude mít kořen nejdelší, tak bude žít nejdéle. Nejdelší jsem je měl já, dodnes mám hůlku s kořenem schovanou. Karel zemřel tragicky v 36 letech, Ruda umřel, když mu bylo 60, Ota v 51 letech a Honza ve 49 letech. Žili jsme divoký život, za jejich předčasnou smrt může alkohol i kouření. Bratru Petrovi je 69, bydlí v Sokolově, bratru Pavlovi je 75 a bydlí v Karlových Varech a sestře Viktorii je 77 let a bydlí jako já v Šabině. Má tady obecní byt.

Jak na ně zapůsobilo, když jsi na základě Boží pomoci přestal pít?

Nejvíce se moje proměna dotýkala Oty, posmíval se mi, nadával, ale nakonec mi prozradil, že několikrát hledal odvalu jít se podívat do církve, hledat toho, který na mě uskutečnil takový zázrak, ale nedokázal to.

Jak se tvoje proměna vlastně odehrála?

Táta nás od malička učil, že Boha vidíme v přírodě, takže Bůh pro mě nebyl úplně neznámý. Od 18 let jsem měl dokonce svoji Bibli, našel jsem ji v našem domě, nevím, kde se tam vzala. Hodně jsem ji četl, ale v dobách, kdy jsem pil, mě strašně obviňovala. Nenáviděl jsem ji a schoval jsem ji za ostatní knihy, abych na ni neviděl. Ale znovu a znovu jsem ji hledal. Bojoval jsem s ní. Někdy jsem křičel, že mě stále jenom viní a zase ji uklízel a vytahoval. Znal jsem nazpaměť celé stať z Bible a v hospodě jsem je pak citoval. Dělal jsem samé hlouposti, skákal

Představujeme milou Aninku Letmajerovou

Drobná, roztomilá a usměvavá holčička, to je šestiletá Anemarie Letmajerová ze Sokolova. Do sokolovského sborečku chodí pravidelně se svou mladší sestrou Nikolou a maminkou Mišou. Občas je všechny doprovází tatínek Martin, který pracuje jako truhlář v Karlových Varech. Aninka navštěvuje sobotní mimiškolku, kterou vede učitelka Heda Bauervá, a říká o ní: „*Chodím do mimiškolky ráda, kreslíme si, vyrábíme zvířátka z papíru a zpíváme si. Heda je hodná a umí dobře vařit.*“ Poblíž svého domova má Aninka také základní školu v Mánesově ulici, ve které prvním rokem začíná svoji povinnou školní docházku. Mezi spolužáky má hodně kamarádů, nejvíce si rozumí s Leontýnkou a Danem. Baví ji kreslení a matematika, která jí jde dobře. Třídní učitelka se jmenuje Petra a v současné době je nemocná s hlasivkami: „*Přeju jí, ať se brzy uzdraví.*“ vzkazuje učitelce malá Aninka. Mimo

školu se Aninka kamarádí se svojí sestrou Nikolou, kterou má moc ráda. „*Nikolka je hodná, milá, ale někdy i zlobivá. Pomáhám a ochraňuju ji, mám strach, aby ji nepřejelo auto. Někdy za ní doma uklízím hračky, protože uklízet nechce.*“ Mamince Miše pomáhá Aninka s uklízením doma i ve sboru, myje nádobí, vysává a někdy prý i vytře podlahu. Svě rodiče má oba moc ráda: „*Maminka je milá a usměvavá, bere nás na výlety. Tatínek nás má s Nikolou hrozně rád, vyrobil nám židle, postel, stůl, malý stoleček a židličky, umí úplně všechno!*“ Kromě rodičů a sestry má Aninka babičku v Karlových Varech, kterou občas o víkendech navštěvuje. Společně potom vaří, nebo se dívají na televizi. Někdy je na návštěvě také u babičky a dědy v Šabině, kteří sice nejsou vlastní, ale Aničku mají rádi a ona je také.

Anince se často zdá stejný sen o tom, že je na měsíci. Chtěla by se tam odstěhovat a s sebou vzít ty, které má nejraději. Ze všech hraček má nejraději míč, ale moc by si přála vlastní počítač na hraní. Z pohádek má nejradši tu o Karkulce, z ovoce hroznové víno a z jídel rizoto.

Anýsku, a co si myslíš o Bohu? „*Věřím v Pána Boha, doma se modlíme. Jsem ráda, že ho tady máme.*“

Ivana Látalová

„Ještě bojuješ se satanem?“

S Ivanem Kudrřalcem se známe od dětství, přestože jsme nebyli přímo kamarádi. Bydleli jsme nedaleko od sebe a věděli jsme o sobě. Ivan vyrůstal se svými sourozenci a celá jejich velká rodina byla v okolí známá jako lidé, kteří milují přírodu. Všichni bratři byli trem-pové a známí vodáci. Celé léto trávili v přírodě a u vody. K našemu zásadnímu setkání došlo kolem roku 1973, kdy jsme se setkali na švagrově svatbě. Bratr mé manželky patřil mezi kamarády Ivana. Ivan si přisedl k mému stolu a začal mi vyprávět o tom, že ví o mé víře, o tom, že naše rodina je pobožná a že i on má své zkušenosti s vírou, protože čte Bibli. Vyprávěl mi, jak je při četbě Bible obviňován a jak se cítí bičně. Říkal, že Bibli vždycky schová a snaží se na ni zapomenout, ale znovu a znovu se k ní vrací. Když byl ve společnosti kamarádů a měli něco upito, Ivan začal kázat. Také na této svatbě mi kázal. Předstřel mi historii Starého zákona, připomněl hlavní postavy, Abrahama, Jákoba, Davida atd. Přidal něco svých úvah a v době, kdy se ostatní bavili, měli jsme náboženskou diskuzi.

Později jsme se občas potkali a vždycky se mě nezapomněl zeptat: „*Ještě bojuješ se satanem?*“ Vůbec mu nevadilo, že to bylo v autobusu MHD a on stál vzadu a já u řidiče. Asi v roce 1984 jsme se setkali na stejném pracovišti. Znovu začal hovořit o víře, o Bibli a čas přestávky na svačinu jsme spolu trávili náboženskými debatami.

(Pokračování na str. 7)

Ivan Kudrfalet: Bůh dává...

jsem do tmy na místa, kam jsem neviděl, vyskočil jsem z jedoucího vlaku, auta, myslím, že mě chtěl satan, který mě ovládal, úplně zničit, zabít. Ale Bůh mu to nedovolil. Byl jsem jako šílený. Jednou jsem ležel v posteli a napadlo mě se pomodlit. Nikdy předtím jsem to nedělal. Klekl jsem si a modlil se tak opravdově modlitbu Páně Otče náš. Pak jsem šel spát. Po pár dnech jsem jel na kole a najednou jsem cítil touhu po Bohu. Slezl jsem z kola, klekl si na kolena v takovém křoví a tam jsem strašně brečel. Řekl jsem Bohu, že nedokážu sebe změnit, že se sebou nedokážu vůbec nic. Řekl jsem: „Udělej to ty, jestli chceš. Pomoz mi!“ Od té chvíle bylo všechno jinak. Vstal jsem a alkohol mi už neříkal vůbec nic. Byl jsem uzdraven. Jako bych se znovu narodil. Neměl jsem žádné abstinenční příznaky, prostě nic. Bylo to všechno úplně pryč. Po půl roce mě pak pozval Bohouš Zámečník, tehdy kolega v práci, do modlitebny církve adventistů. Poprvé jsem přišel do společnosti křesťanů. Předtím jsem nikdy do žádné církve nechodil, i když jako malého mě rodiče nechali pokřtít v katolickém kostele. Neznal jsem do té doby blíž žádné křesťany a téměř s nikým nemluvil o Bibli. Asi proto si tak svoji víru chráním, mám ji prožitou a snažím se dělat vše, čemu věřím. Držím se

biblického – co není z víry, je hřích. Spasení máme od Boha skrze Krista zcela zadarmo a nezávisle na jakékoli církvi.

Kdy jsi měl křest?

Nechal jsem se v roce 1985 pokřtít v rybníku Rychnováku. Křtil mě Pavel Hološ a se mnou byli pokřtění ještě Stanislav Brajer, Juraj Harandza a Libor Zámečník. Když jsme vystupovali z vody, rozervelo se v zamračeném dni nebe a sluneční paprsky na nás zasvítily. Jsem šťastný, že mám Boha, nikdy bych už bez něj nechtěl být. To už ani nejde. Je pro mě důležitá víra skrze Bibli, svoji víru dennodenně prožívám. Jsem rád, že i moji nejbližší, dcery i vnoučata, jsou také ve víře. Ale i naše rodina zažívá spoustu trápení ve vzájemných vztazích. To mě hodně trápí.

Jak se cítíš zdravotně?

Mám hodně zdravotních problémů, a kdybych nebyl takový odolný a poddával se jim, tak se možná dnes už ani nehýbu. Já se ale snažím být stále v pohybu, nepodléhat bolestem, a tak se držím a zvládnou ještě hodně věcí, i když každý rok s větší a větší námahou. Hodně mě bolí kolena a také špatně slyším. Nejhorší nemoc, kterou jsem prodělal, byla sarkoidóza. Také jsem měl těžkou otravu krve, když jsem si vrazil rezavý hřebík do nohy. Málem jsem tehdy přišel o nohu. Bůh

„Ještě bojuješ...

(Pokračování ze str. 6)

Později jsme společně Bibli studovali. Ivan se začal před očima všech spolupracovníků měnit. Byl jiný. Přestal pít a s lidmi mluvil úplně o jiných věcech než dříve. Po krátkém čase jsem byl „za komunistů“ předvolán na podnik před závodní výbor, kde mně vytýkali, že jsem svým náboženstvím Ivana „zblbnul“. Vyhrožovali, že to nebudou trpět. Nechali nás ale nakonec na pokoji a Ivan začal pravidelně navštěvovat sobotní shromáždění církve adventistů. Brzy jsme mohli společně prožít i Ivanův křest.

Já jsem se pak odstěhoval a vidál jsem se jen sporadicky. Když jsem se po 25 letech vrátil zpět do Sokolova, jsem rád, že stále mám tady v církevním, sborovém společenství svého bratra, se kterým jsem se mohl v časech, který víře nepřál, sklánět nad Bibli i na společných modlitbách.

Bohuslav Zámečník

ale nade mnou stále bděl i v mém riskantním nerovnovázném způsobu života. Jsem mu za to moc vděčný.

Chtěl bys něco vzkázat čtenářům Pěkné vyhlídky?

Přál bych si, aby si přečetli v Bibli v knize Přísloví 27. kapitole, 23. až 27. verš a také 1. Knihu Timoteovu 6. kapitolu, 17. verš, je zde recept na spokojený život. Já se ho držím a nebojím se, že bych někdy strádal. „Doufám v živého Boha, kterýž dává nám hojnost všeho ku požívání.“

Děkuji ti za tvůj čas a upřímnost. (hk)

AKCE V BŘEZNU

SOBOTA 1.3. 9:30 Sobotní škola: *Získávání učedníků mezi mocnými*, 11:00 kázání: Martin Lindtner, 13:00 odpoledne s Horkým bramborem, modlitebna Kraslická 494

ÚTERÝ 4.3. 18:00 Úvod do Bible s Tomášem Kábrtem: *Na cestě k lidem*, Městská knihovna v Lokti

ČTVRTEK 6.3. 17:15 Pořad pro mladé: ZA OBZOREM, modlitebna Šenvert, Kraslická 494, 18:00 Filmový klub v Šabině: *Pí a jeho život*

PÁTEK 7.3. 15:30 Pro děti: Pohlázení, 17:00 Návčik zpěvu, 18:00 Velký příběh Bible s Kábrtovými, modlitebna Kraslická 494

SOBOTA 8.3. 9:30 Sobotní škola: *Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky*, 11:00 Kázání: Bohuslav Zámečník, 13:00 Odpolední program Zámečnickovi, modlitebna Šenvert, Kraslická 494

PONDĚLÍ 10.3. 18:00 Úvod do Bible s Tomášem Kábrtem: *O perlách, sviních a lidech*, Klub Šnek Kraslice

STŘEDA 12.3. 18:00 Koncert Martina Lindtnera na klasickou kytaru, Romský sbor Rotava

ČTVRTEK 13.3. 17:15 Pořad pro mladé: ZA OBZOREM, modlitebna Šenvert, Kraslická 494, 18:00 Úvod do Bible s Tomášem Kábrtem: *Zahrada - místo ráje*, Městská knihovna v Chodově

PÁTEK 14.3. 15:30 Pro děti: Pathfinder, 17:00 Návčik zpěvu, 18:00 Velký příběh Bible s Kábrtovými, modlitebna Kraslická 494

SOBOTA 15.3. 9:30 Sobotní škola: *Předpoklady a vlastnosti Kristových následovníků*, 11:00 Kázání: David Čančík, 13:00 Odpolední program: Beseda s Davidem Čančíkem, modlitebna Šenvert, Kraslická 494

ČTVRTEK 20.3. 17:15 Pořad pro mladé: ZA OBZOREM, modlitebna Šenvert, Kraslická 494, 18:00 Úvod do Bible s Tomášem Kábrtem: *Lev z Judy Z rodu hříšníků Judy Jákobova, praotce Židů, vzešla naděje světu. Proč právě z něho?*, Městská knihovna v Chodově

PÁTEK 21.3. 15:30 Pro děti: Pohlázení, 17:00 Návčik zpěvu, 18:00 Velký příběh Bible s Kábrtovými, modlitebna Kraslická 494

SOBOTA 22.3. 9:30 Sobotní škola: *Žeň je veliká, dělníků málo*, 11:00 Večeře Páně, P. Hološ / M. Lindtner, 12:30 Posezení u prostřeného stolu, modlitebna Šenvert, Kraslická 494

PONDĚLÍ 24.3. 18:00 Úvod do Bible s Tomášem Kábrtem: *Jonáš a velryba*, Klub Šnek Kraslice

ÚTERÝ 25.3. 18:00 Úvod do Bible s Tomášem Kábrtem: *Svoboda i uvnitř*, Městská knihovna v Lokti

ČTVRTEK 27.3. 17:15 Pořad pro mladé: ZA OBZOREM, modlitebna Šenvert, Kraslická 494, 18:00 Úvod do Bible s Tomášem Kábrtem: *Lev z Judy*, Městská knihovna v Chodově, 18:00 Filmový klub, Stará hospoda v Šabině 77

PÁTEK 28.3. 15:30 Pro děti: Pathfinder, 17:00 Návčik zpěvu, 18:00 Velký příběh Bible s Kábrtovými, modlitebna Kraslická 494

SOBOTA 29.3. 9:30 Sobotní škola: *Vezmi svůj kříž a následuj mě*, 11:00 Kázání: Jindřich Lekner, 13:00 Odpolední program: Ivana Látalová a Lubomír Král, **16:00 Romská bohoslužba s hudební skupinou romského křesťanského sboru v Chebu pod vedením Martina Petíka**, modlitebna Šenvert, Kraslická 494

Více na //sokolov.casd.cz